

IRAKUL ÎN PROFEȚII ESCATOLOGICE

de Nelu Ciorba

Babilonul - cetatea răzvrătirii

(Continuare cu spicuiuri din lucrarea "Irakul Biblic")

După capitolul 11, din Genesa, Babilonul re apare în capitolul 14, în țara Șinear. Este pentru a treia oară când regiunea Babilonului este menționată în Biblie. Împăratul acelei regiuni intrase într-o alianță cu patru împărați, care au venit să cucerească țara promisă lui Avraam, Canaanul. Scriitorul cărții Genesa ne spune că liderul alianței a fost Chedorlaomer, dar din punctul lui Dumnezeu de vedere, capul răutăților, cel implicat într-o revoltă împotriva planului Său, era împăratul Babilonului, din câmpia Șinear. Avram, evreul, a fost implicat în acel război salvându-l pe Lot. Pe drumul de întoarcere spre Mamre, Avraam s-a oprit într-o cetate menționată pentru prima dată în Biblie, Salem, sau mai târziu numită Ierusalim. Pe de o parte avem cetatea răzvrătirii, Babilon, și pe de altă parte cetatea păcii, Ierusalim.

Timp de aproape o mie trei sute de ani, istoria Babilonului nu mai este menționată în Biblie. El revine în scenă numai după moartea lui Solomon, după divizarea împărăției între fiul și slujitorul fiului său și după plecarea celor zece seminții din regatul de nord în robia asiriană.

Între timp, Babilonul crescuse și era pregătit să joace din nou un rol important în istoria biblică. Profetul Isaia în capitolele 36-37, ne prezintă Ierusalimul asediat de armatele împăratului Asiriei. Veniseră din ținutul aflat astăzi în Irakul de nord. După ce cucerise cetățile regatului de nord, împăratul Asiriei dorea să facă același lucru și cu Ierusalimul. Dumnezeu a intervenit însă în chip miraculos și Ierusalimul a scăpat. În capitolul 39 ni se spune că Ezechia, împăratul Ierusalimului, s-a îmbolnăvit și era pe moarte. El s-a rugat Domnului și Dumnezeu a hotărât să-i mai adauge încă cincisprezece ani de viață. Dumnezeu, însă l-a pus la încercare. Ezechia a primit o scrisoare și un dar de la Merodac-Baladan, fiul lui Baladan, împăratul Babilonului. *Ezechia s-a bucurat, și a arătat trimișilor locul unde erau lucrurile lui de preț, argintul și aurul, miresmele și untdelemnul de preț, toată casa lui de arme, și tot ce se afla în vistierile lui: n-a rămas nimic în casa și în ținuturile lui, pe care să nu li-l fi arătat.* (Isaia 39:1-3).

Într-un moment de slăbiciune spirituală, Ezechia s-a bucurat că se poate lăuda în fața musafirilor cu tot ceea ce avea, dar ochii musafirilor lui nu erau ochi de prieteni. În versetul 5, ni se spune că Dumnezeu l-a trimis pe Isaia înapoi la Ezechia cu un mesaj năucitor: *<Ascultă cuvântul Domnului oștirilor! <Iată, vor veni vremurile când vor duce în Babilon tot ce este în casa ta și tot ce au strâns părinții tăi până în ziua de azi, nimic nu va rămâne, zice Domnul. <și vor lua din fiii tăi, ieșiți din tine, pe care-i vei naște, ca să-i facă fameni în casa împăratului Babilonului.>* (Isaia 39:5-7)

Adevăratul dușman al Ierusalimului nu era Asiria, ci Babilonul! La o sută de ani de la această profeție, cuvintele ei s-au împlinit cu o exactitate de ceasornic. Nebucadnețar, împăratul Babilonului și-a trimis armatele de trei ori împotriva cetății sfinte și, după cel de al treilea atac, Ierusalimul a fost distrus cu desăvârșire.

Pe vremea proorocului Daniel, Babilonul, cetatea sfidătoare și rebelă, a dărâmat zidurile Ierusalimului, i-a luat oamenii în robie și s-a întors triumfător acasă, să domnească asupra lumii. Prin Babilon, răul a învins, iar binele a rămas să zacă rănit de moarte în țărâna pământului.

Isaia începe capitolul 13 cu o <Proorocie împotriva Babilonului>. Isaia profetește pedepsirea Babilonului. Isaia ne spune că cel puțin o parte a pedepsei va fi prin poporul mezilor. Isaia a prevestit că Dumnezeu va pedepsi Babilonul, dar nu numai cetatea, ci și regiunea întregă unde se află. *<Și astfel Babilonul, podoaba împăraților, falnica mândrie a Haldeilor, va fi ca Sodoma și Gomora, pe care le-a nimicit Dumnezeu>* (Isaia 13:19). Cu alte cuvinte <Veți ști că am terminat-o cu Babilonul când va ajunge și el ca Sodoma și Gomora>. când <nu va mai fi locuit, nu va mai fi niciodată popor în el> (13:20), când <Arabul nu-și va mai întinde cortul acolo.> < ... păstorii nu-și vor mai țărca turmele

acolo>.

Începând cu capitolul 14, după vestea despre distrugerea Babilonului, Isaia a prevestit începerea reaşezării Israelului în poziția și privilegiile legământului mesianic: <Căci Domnul va avea milă de Iacov, va alege iarăși pe Israel și-i va aduce iarăși la odihnă în țara lor; străinii se vor alipi de ei, și se vor uni cu casa lui Iacov. Popoarele îi vor lua, și-i vor aduce înapoi la locuința lor, și casa lui Israel îi va stăpâni în țara Domnului, ca robi și roabe. Vor ține astfel robi pe cei ce-i robiseră pe ei, și vor stăpâni peste asupritorii lor> (Isaia 14:1-2).

Distrugerea Babilonului este încă în viitor și este asociată de întoarcerea evreilor în vatra lor străbună.

În pedepsirea popoarelor lumii, un alt profet al Vechiului Testament, Ieremia, s-a referit specific la un singur popor, haldeii, și la o singură cetate, Babilonul (cap. 50-51). <Iată cuvântul rostit de Domnul asupra Babilonului, asupra țării Haldeilor, prin proorocul Ieremia: <Dați de știre printre neamuri, dați de veste și înălțați un steag! Vestiți, n-ascundeți nimic! Spuneți: <Babilonul este luat! Bel este acoperit de rușine, Merodac este zdrobit! ... Căci împotriva lui se suie un neam de la miază-noapte, care-i va preface țara într-o pustie, și nu va mai fi locuită: atât oamenii cât și dobitoacele fug și se duc> (Ieremia 50:1-3).

O sută de ani după Isaia, Babilonul a cucerit și distrus Ierusalimul. Dumnezeu l-a ridicat atunci pe Ieremia ca să spună: <Da, dar acesta nu este sfârșitul! >

În Apocalipsa 16:7, găsim ultima urgie cu care este lovit pământul <Al șaptelea a vărsat potirul lui în văzduh. și din Templu, din scaunul de domnie, a ieșit un glas tare, care zicea: <S-a isprăvit!> <și Dumnezeu și-a adus aminte de Babilonul cel mare, ca să-i dea potirul de vin al furiei mâniei Lui> (Apocalipsa 16:19).

În prezentarea apocaliptică numai două cetăți se bucură de o evaluare specială și de un statut de excepție: Ierusalimul și ... Babilonul.

Dumnezeu anunță prin Isaia, prin Ieremia și prin Zaharia că cetatea Babilon, poporul din Babilon și regiunea șinear unde a fost clădită pentru prima dată cetatea vor fi în ființă înainte de revenirea Domnului Isus și într-o foarte puternică dezvoltare, cu influențe asupra lumii întregi. Dumnezeu anunță nu numai că Babilonul va exista, dar și că va exista pentru a fi judecat cu toată asprimea. Dumnezeu anunță în cartea Apocalipsei că trebuie să termine ceea ce a început în cartea Genesei.

Se spune că zece la sută din cartea Apocalipsei se ocupă în mod special cu Babilonul. În Apocalipsa 17:5, ne este prezentată o femeie care călărea pe o fiară. Pe frunte avea un nume, o taină: <Babilonul cel mare>. În capitolul 18, Dumnezeu descrie o putere economică mondială. Numele ei este <Babilonul cel mare> (Apoc. 18:2)

În Vechiul Testament, Dumnezeu ne-a spus că Babilonul a fost locul în care a început răul pe fața pământului după potop. Apoi, El ne anunță: <Am să pedepsesc Babilonul pentru tot răul pe care l-a făcut și am să reaşez poporul Meu în legămintele făgăduințelor sfinte>. Acum, la sfârșitul Bibliei, în Apocalipsa, Dumnezeu reia aceste două teme și ne spune: <Vreau să vă spun ce am să-i fac Babilonului, cetății care va fi iarăși mare și tare la vremea sfârșitului. Babilonul va fi o cetate foarte bogată, cu influență puternică asupra întregii lumi. În plus, reputația ei va fi că i-a chinuit și persecutat pe copiii Mei. Am să nimicesc Babilonul cu desăvârșire.>

Oare de ce a ales Dumnezeu să așeze niște uriașe pungi subterane cu petrol tocmai sub teritoriile din Orientul Mijlociu? Răspunsul este foarte simplu: <Omenirea a clădit timp de secole o civilizație mândră și avansată care are însă un călcâi al lui Ahile ... Supercivilizațiile mondiale, de la America, la Europa, la Japonia, la China și la India, au privit de sus înspre <prăfuiții pustiului> din străvechiul leagăn al omenirii. Nimeni nu mai credea ca acele țări și locuitorii lor vor mai avea ceva de spus care să fie demn de luat în seamă pe scena politică mondială. Simetria istoriei lui Dumnezeu cerea însă ca atenția lumii să se întoarcă încă o dată spre Israel, spre Babilon și spre problemele care au început strâmb și au rămas nerezolvate.

Ascunzând petrolul în subsolul țărilor străvechi, Dumnezeu a procedat ca și cu un ceas cu alarmă pe care-l pui să sune la ora fixă. <Cei care au urechi de auzit> și-au dat seama că de curând ceasul istoriei divine a sunat, iar soneria lui a readus atenția întregii lumi asupra regiunilor străvechi. Ce se întâmplă astăzi în Israel, Irak și în Iran se află pe pagina întâi a marilor cotidiene ale lumii. Motivul: petrolul! Lumea modernă este dependentă de petrol și economiile mondiale flămânde pot fi îngenunghiate peste noapte de o criză petrolieră.

Babilonul apocaliptic este descris ca <mama curvelor și spurcăciunilor pământului> (Apoc. 17:5). Babilonul dintâi, ca și Babilonul al doilea de pe vremea lui Daniel, ca și Babilonul apocaliptic trebuie să

aibă o puternică componentă de spiritualitate ocultă. Sursa și inspirația <rebeliunii> acestei cetăți este Satan însuși.

Cele trei Babiloane istorice au fost tot atâtea încercări demonice de a bloca planul lui Dumnezeu pentru mântuirea lumii. Iată de ce, Babilonul trebuie reconstruit și distrus chiar în preajma revenirii Domnului Isus pentru instaurarea împărăției mesianice.

<Babilonul cel mare> va fi ceea ce <turnul din șinear> a fost încă de la început: o încercare de spiritualitate pervertită, un asalt ilicit al lumii cerești, prin mijloace contaminate de Satan și îngerii lui căzuți.

Ultima religie a lumii va fi religia Babilonului, un sincretism de religii foarte variate, toate încercări de a lua legătura cu ființe supranaturale <amabile> și gata să ne călăuzească pașii pe calea <îndumnezeirii>.

Babilonul apocaliptic: <... A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat> (Apoc. 18:2). < Apoi am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei și din gura proorocului mincinos, trei duhuri necurate care semănau cu niște broaște. Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite, și care se duc la împărații pământului întreg ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic> (Apoc. 16:13-14).

Cele două orașe au început în Genesa. Una a ridicat pumnul spre Dumnezeu zicând: <N-avem nevoie de Tine! Nu Te vrem! Vrem să trăim așa cum hotărâm noi. Vom face ce ne place, când ne place și cum ne place. Vrem să trăim fără Tine>. Cealaltă a fost aleasă de Dumnezeu zicând: <Mă voi coborî să binecuvintez pe aceia care se vor apropia de Mine cu credință și ascultare smerită>.

Cele două orașe sunt istorice și în istoria de până acum pare că cetatea mândriei omenești biruiește. În ultima scenă a dramei istoriei umane cele două orașe vor exista din nou. Atunci cetatea rebelilor va fi distrusă pentru totdeauna, iar finalul va încununa Noul Ierusalim cu o slavă strălucită și eternă.

Ce vă zic vouă, zic tuturor: Vegheați!

VA URMA

Nr.196/Septembrie 07